

kan have i kraft af fællesskabsforordningerne, men det formål, der ønskes tilgodeset ved traktatens artikler 48-51, nås ikke, hvis anvendelsen af de nævnte bestemmelser indebar en ophævelse eller begrænsning af de fordele med hensyn til social sikring, som en arbejdstager ville opnå alene på grundlag af én medlemsstats lovgivning.

Det må derfor antages, at en national regel om forbud mod dobbeltydelser, der udelukkende vedrører nationale ydelser, i medfør af artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 kun kan finde anvendelse på en ydelse efter en anden medlemsstats lovgivning, såfremt retten til den ydelse, der skal

nedsættes, er erhvervet på grundlag af en anvendelse af nævnte forordning.

2. Artikel 12, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at en ydelse, der udelukkende er erhvervet i henhold til lovgivningen i én medlemsstat, ikke kan nedsættes eller stilles i bero, selv om de ydelser, der skal tages i betragtning ved nedsættelsen, og som er erhvervet i medfør af en anden medlemsstats lovgivning, er blevet udbetalt i medfør af artikel 57 i forordning nr. 1408/71, og selv om den kompetente institution i førstnævnte medlemsstat bidrager til finansieringen af ydelserne på de i artikel 57, stk. 3, litra c), fastsatte betingelser.

I sag 279/82

angående en anmodning, som Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Essen, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

LEO JERZAK

mod

BUNDESKNAPPSCHAFT (Forbundsforsikringskassen for minearbejdere) —
VERWALTUNGSSTELLE AACHEN

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366),

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden U. Everling, dommerne Y. Galmot og C. Kakouris,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt de indlæg, der er indgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Leo Jerzak, der er tysk statsborger, arbejdede i stenkulsminer i Tyskland og Belgien fra 1937 til 1960. Fra 1961 til 1973 var Leo Jerzak som kulminearbejder forsikret i Bundesknappschaft (Forbundsforsikringskassen for minearbejdere) i Forbundsrepublikken Tyskland.

Efter at Leo Jerzak havde pådraget sig silikose som følge af sit arbejde i minerne, fik han af den belgiske ulykkesforsikringsinstitution tildelt en ulykkesforsikringsrente i medfør af artikel 57, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1408/71, som bestemmer:

»Når en person, der har pådraget sig en erhvervssygdom, har udøvet en virksomhed, der må antages at kunne forårsage den pågældende sygdom, under lovgivningen i to eller flere medlemsstater, skal de ydelser, som den pågældende eller hans efterladte kan gøre krav på, alene tilkendes efter den stats lovgivning, hvis betingelser den pågældende senest har opfyldt, i givet fald ved iagttagelse af bestemmelserne i stk. 2 og 3.«

I medfør af samme forordnings artikel 57, stk. 3, litra c), som bestemmer:

»udgifterne ved kontantydelse, herunder renter, fordeles på de kompetente institutioner i de medlemsstater, på hvis område den pågældende har udøvet en virksomhed, der må antages at kunne forårsage den pågældende sygdom. Denne fordeling sker efter forholdet mellem længden af de perioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen om aldersforsikring i hver af disse stater, og

den samlede længde af de perioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen om alderdomsforsikring i samtlige disse stater på tidspunktet for den første udbetaling af ydelser»,

påtog det gensidige tyske forsikrings-selskab for minearbejdere (Bergbau-Berufsgenossenschaft) sig at afholde 50,94 % af de udbetalte ydelser.

Siden 1973 har Bundesknappschaft udbetalt Leo Jerzak pension på grund af uarbejdsdygtighed. Pensionen er udelukkende udbetalt på grundlag af tyske lovbestemmelser, da beregningen på grundlag af artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 ville være mindre fordelagtig for Leo Jerzak.

Da den belgiske ulykkesforsikringsrente var blevet forhøjet med virkning fra 15. december 1975 som følge af forhøjelsen af Leo Jerzaks invaliditetsgrad, besluttede Bundesknappschaft den 27. april 1977 i medfør af § 75 i Reichsknappschaftsgesetz (lov om forsikring af minearbejdere) (herefter benævnt RKG) at stille udbetalingen af en del af den invalidepension, som var blevet udbetalt i henhold til den tyske ordning, i bero med virkning fra 15. december 1975, og at kræve de uretmæssigt udbetalte beløb tilbagebetalt.

Med henblik på fastsættelsen af det beløb, som ydelsen skal nedsættes med, såfremt der både udbetales en ulykkesforsikringsrente og en invalidepension, bestemmer § 75 i RKG, at det skal kontrolleres, om summen af de to ydelser overstiger »den årlige arbejdsindtægt, der ligger til grund for beregningen af ulykkesforsikringsrenten, og 100 % af beregningsgrundlaget for minearbejderpensionen«. Da den årlige arbejdsind-

tægt, der lægges til grund af andre medlemsstater, ikke kan lægges til grund for de beregninger, der foretages i Tyskland, tog Bundesknappschaft udelukkende hensyn til beregningsgrundlaget for den pension, der blev udbetalt efter den tyske pensionsordning.

Den 12. maj 1977 indgav Leo Jerzak en administrativ klage, idet han gjorde gældende, at i det omfang ulykkesforsikringsrenten såvel i Belgien som i Forbundsrepublikken Tyskland blev fastlagt på grundlag af den årlige arbejdsindtægt, og da denne var højere end beregningsgrundlaget efter pensionsforsikringen, skulle der tages hensyn til nævnte arbejdsindtægt. Den 17. april 1978 afviste Bundesknappschaft klagen, bl.a. med den begrundelse, at det i medfør af artikel 12 i forordning nr. 1408/71 og bestemmelserne i forordning nr. 574/72 alene er det personlige pensionsberegningsgrundlag, der er afgørende for de beregninger, der foretages på grundlag af § 75 i RKG.

Den 2. maj 1978 indbragte Leo Jerzak Bundesknappschaft's afgørelser af 27. april 1977 og 17. april 1978 for Sozialgericht Aachen. Udover at påstå de omtvistede afgørelser annulleret nedlagde Leo Jerzak principalt påstand om, at Bundesknappschaft tilpligtedes at tildele ham invalidepension uden at anvende § 75 i RKG, idet han henviste til de domme, som Bundessozialgericht havde afsagt på grundlag af Domstolens praksis vedrørende Rådets forordninger nr. 3 og 4, og hvorefter en udenlandsk ulykkesforsikringsrente ikke skal tages i betragtning i forbindelse med anvendelsen af nationale antikulationsregler.

Ved Sozialgericht har Bundesknappschaft gjort gældende, at pligten til at anvende nationale bestemmelser om at

stille ydelserne i bero følger af artikel 12 i forordning nr. 1408/71 og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 574/72. Bundesknappschaft har understreget, at den tyske delegation til Rådets protokol afgav følgende udtalelse vedrørende anvendelsen af artikel 7 i forordning nr. 574/72:

»Når en anden medlemsstats ulykkesforsikringsrente skal indgå i beregningen, kræves det efter bestemmelserne om et maksimumbeløb i tysk ret, at den årlige arbejdsindtægt, der ligger til grund for pensionen, tages i betragtning. For så vidt der ikke ligger en anvendelig årlig arbejdsindtægt til grund for denne ulykkesforsikringsrente, idet indtægten ikke kan aktualiseres, vil der derfor foreløbig ved fastsættelsen af det beløb, der skal stilles i bero, kun kunne tages hensyn til det personlige beregningsgrundlag.«¹

Bundesknappschaft har desuden understreget, at bestemmelserne i bilag G, afsnit I, punkt E, til forordning nr. 3, som ændret ved forordning nr. 130/63 af 18. december 1963 (JO af 28. 12. 1963, s. 2996), som bestemmer:

»Hvis en invalide- eller alderspension i medfør af den tyske lovgivningen udbetales samtidig med en ulykkesforsikringsrente i medfør af en anden medlemsstats lovgivning på grund af en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, skal den årlige arbejdsindtægt lægges til grund, der efter tysk lovgivning fastsættes for en tilsvarende tilskadekompen på ulykkestidspunktet; i så fald skal anvendes de bestemmelser, der er gældende på den berettigedes bopælssted inden for Forbundsrepublikken Tyskland, eller — såfremt han har bopæl uden for Forbundsrepublikken — de bestemmelser, der er gældende på det sted, hvor den kompetente tyske pensionsforsikringsinstitution har sæde. Fastsættelsen

eller den ændrede beregning af nævnte arbejdsindtægt sker på grundlag af tysk lovgivning.«¹

ikke er medtaget i forordning nr. 1408/71.

Ved dom af 18. april 1979 tog Sozialgericht Aachen sagsøgerens subsidiære påstande til følge og fastslog, at Bundesknappschaft ved fastsættelsen af ydelser i henhold til § 75 i RKG skulle lægge den årlige arbejdsindtægt til grund, som fastsættes på samme måde som efter tysk lovgivning, nemlig på grundlag af størrelsen af den ulykkesforsikringsrente, der udbetales af de belgiske instanser, og nedsættelsen af sagsøgerens erhvervsevne. Herudover frifandt Sozialgericht sagsøgte.

Leo Jerzak og Bundesknappschaft indankede dommen for Landessozialgericht, Essen, henholdsvis den 8. og 20. juni 1979.

Leo Jerzak, der gentog de principale påstande, han havde nedlagt ved Sozialgericht, nedlagde yderligere påstand om, at sagsøgte tilpligtedes at fastsættes invalidepensionen efter den tyske ordning for minearbejdere uden at tage hensyn til § 75 i RKG.

Bundesknappschaft nedlagde påstand om, at Sozialgericht's dom blev omgjort, idet den af Sozialgericht valgte løsning fører til visse vanskeligheder, idet ulykkesforsikringsrenten ikke kan sidestilles med en årlig arbejdsindtægt, som den kun udgør to tredjedele af, ligesom den belgiske ulykkesforsikring i modsætning til den tyske ulykkesforsikring ikke indebærer nogen tilpasning af den årlige arbejdsindtægt.

Ved kendelse af 11. oktober 1982 besluttede Landessozialgericht at forelægge følgende præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

1 — Domstolens oversættelse. O. a.

»I. a) Finder en medlemsstats lovgivning også anvendelse (artikel 12, stk. 2, første punktum, i forordning (EØF) nr. 1408/71), såfremt en ydelse udbetales samtidig med en anden social sikringsydelse (Reichsknappschaftsgesetz (RKG) § 75), og såfremt

III. Er det forhold, at den årlige arbejdsindtægt ikke lægges til grund som maksimum ved tilsvarende anvendelse af RKG's § 75, uforenelig med EØF-traktatens artikler 48-51 eller andre fællesskabsretlige bestemmelser eller principper?»

aa) den ydelse, der skal nedsættes, er fastsat efter nationale regler (forordningens artikel 46, stk. 1), og såfremt

Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at Landessozialgericht har forelagt spørgsmålene på grundlag af følgende betragtninger:

bb) den ydelse, der skal tages i betragtning, bæres forholds-mæssigt (forordningens artikel 57, stk. 3, litra c)) af en forsikringsinstitution i det land, efter hvis lovgivning den ydelse, der skal nedsættes, er erhvervet?

1. § 75 i RKG er en rent national anti-kumulationsregel, idet bestemmelsen kun omhandler det tilfælde, at en ulykkesforsikringsrente og en minearbejderpension udbetales i medfør af tysk lovgivning. Ifølge de øverste tyske retsinstanser kan bestemmelsen i øvrigt ikke anvendes i et tilfælde som det foreliggende.

b) Er størrelsen af de til enhver tid gældende ydelsesandele afgørende for reglernes anvendelse i det tilfælde, at der foreligger kumulation af sociale sikringsydelser?

2. Med henvisning til Domstolens dom i Duffy-sagen (sag 34/69, Sml. 1969, s. 169) har Landessozialgericht rejst det spørgsmål, om anvendelsesområdet for en national regel om forbud mod dobbelt-ydelser i henhold til artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 også omfatter tilsvarende ydelser, der udbetales i en anden medlemsstat, selv om de ydelser, der skal nedsættes og lægges til grund, ikke er fastsat på grundlag af nævnte forordning, eftersom det pensionsbeløb, der skal lægges til grund i henhold til artikel 57, stk. 3, litra c), i forordning nr. 1408/71, bæres forholdsmæssigt af forsikringsinstitutionen i den stat, der udbetaler den ydelse, der skal nedsættes.

c) Er det herved af betydning, om det forhold, at det efter artikel 57, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 udelukkende er den seneste forsikringsinstitution, der tilkender ydelsen, stiller den forsikrede bedre eller ringere?

II. Er det beløb, hvormed ydelsen skal nedsættes eller stilles i bero, og i bekræftende fald i hvilket omfang, afhængig af ydelsesandelens omfang af den ydelse, der skal tages i betragtning?

3. Den forelæggende ret, som har henvist til Bundessozialgericht's afgørelser, har rejst det spørgsmål, om en forholdsmæssig ringe fordel, som i den

foreliggende sag følger af anvendelsen af artikel 57 i forordning nr. 1408/71 og navnlig af, at kravet på ydelsen som følge af erhvervssygdom heller ikke er afhængig af en forpligtelse til at bevise, at det er det farlige arbejde i den ene eller anden medlemsstat, som er årsag til sygdommen, kan begrunde, at man lader den forsikrede bære en betydelig ulempe som følge af anvendelsen af nationale antikumulationsregler. I den forbindelse har den forelæggende ret rejst spørgsmålet, om de tyske myndigheder skal lægge ulykkesforsikringsrenten til grund i dens helhed eller kun med det forholdsmæssige beløb, de skal bære i medfør af artikel 57, stk. 3, i forordning nr. 1408/71.

4. Den forelæggende ret har anført, at i det omfang, den nævnte udtalelse fra den tyske delegation ikke kan tillægges nogen retlig gyldighed, og bestemmelserne i bilag G, afsnit I, punkt E, til forordning nr. 3, ikke er medtaget i forordning nr. 1408/71, må denne retlige lakune udfyldes på grundlag af traktatens artikler 48-51. Den forelæggende ret har bemærket, at den omstændighed, at der ikke skal tages hensyn til den del af ydelserne, der fastsættes i henhold til artikel 57, stk. 3, litra c), i forordning nr. 1408/71, og at § 75 i RKG som følge deraf ikke finder anvendelse, fører til, at vandrende arbejdstagere med urette stilles mere fordelagtigt end nationale arbejdstagere.

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitskontor den 19. oktober 1982.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for De europæiske Fællesskabers Domstol er der indgivet skriftlige indlæg af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved

Manfred Beschel, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

I medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, har Domstolen ved kendelse af 20. april 1983 besluttet at henvise sagen til tredje afdeling.

II — Sammenfatning af Kommissionens skriftlige indlæg for Domstolen

Kommissionen har understreget, at Domstolen bl.a. i dommen af 13. oktober 1977 (R. Manzoni, sag 112/76, Sml., s. 1647), klart har fastslået det princip, at anvendelsen af fællesskabsretten, og bl.a. artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1408/71, ikke kan medføre, at rettigheder, der er erhvervet alene i medfør af national ret, overhovedet nedsættes eller begrænses. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at en nedsættelse i medfør af artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 af den minearbejderspension, der udbetales alene i henhold til tysk ret, ikke kan komme i betragtning i denne sag.

Kommissionen har bemærket, at ifølge Domstolens faste praksis, bl.a. dommen af 15. maj 1974 (Kaufmann, sag 184/73, Sml., s. 517), kan medlemsstaterne i medfør af artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 udvide anvendelsesområdet for nationale regler om forbud mod dobbelttydelser til også at omfatte lignende ydelser, der er erhvervet i en

anden medlemsstat, såfremt de af den pågældende medlemsstat udbetalte ydelser er erhvervet i medfør af den fællesskabsretlige ordning. Den omstændighed, at institutioner i forskellige medlemsstater medvirker ved finansieringen af samme sociale ydelse, som udbetales af en af staterne, kan følgelig ikke i sig selv medføre, at nationale regler om forbud mod dobbeltbetalinger i medfør af artikel 12, stk. 2, i nævnte forordning skal finde anvendelse.

Det fremgår af Kommissionens bemærkninger, at artikel 57 i forordning nr. 1408/71 fastlægger en enkel fremgangsmåde vedrørende finansieringen, som ikke må forveksles med spørgsmålet om erhvervelse eller bevarelse af retten til sociale sikringsydelser.

Kommissionen har understreget, at Domstolen i dommen af 21. oktober 1975 (T. og S. Petroni, sag 24/75, Sml., s. 1149) fastslog, at en nedsættelse af en ydelse, der udbetales alene i henhold til lovgivningen i en medlemsstat, er uforenelig med traktatens artikel 51, såfremt den ydelse, der lægges til grund, er udbetalt på grundlag af artikel 45 i forordning nr. 1408/71.

Kommissionen, som videre har henvist til Domstolens dom af 2. juli 1981 (G. Celestre m.fl., de forenede sager 116, 117, 119, 120 og 121/80, Sml., s. 1737), er af den opfattelse, at forholdet i den foreliggende sag ville være ganske anderledes, såfremt den pågældende antikumulationsregel var en »ekstern« regel om, at der skal tages hensyn til sociale sikringsydelser, som oppebæres i andre medlemsstater.

For så vidt angår de af den forelæggende ret fremhævede »uberettigede fordele«, som Leo Jerzak opnår i forhold til indlandske arbejdstagere, som — da disse modtager de samme ydelser i henhold til tysk lovgivning — ikke kan modsætte sig

anvendelsen af denne antikumulationsregel, har Kommissionen bemærket, at Domstolen ved flere lejligheder har fastslået, at eventuelle forskelle til fordel for vandrende arbejdstagere ikke skyldes fortolkningen af fællesskabsretten, men en manglende fælles social sikringsordning eller en utilstrækkelig harmonisering af de eksisterende nationale ordninger.

Kommissionen har anført, at såfremt Domstolen er enig i Kommissionens synspunkt, bliver Landessozialgericht's spørgsmål II og III uden genstand.

Kommissionen har foreslået, at Domstolen besvarer det præjudicielle spørgsmål således:

»Artikel 12, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at en ydelse, der udelukkende opnås i henhold til en medlemsstats lovgivning, ikke skal nedsættes eller stilles i bero, selv om de ydelser, der er opnået i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, er blevet udbetalt i medfør af artikel 57 i forordning nr. 1408/71, og selv om den kompetente institution i førstnævnte medlemsstat bidrager til finansieringen af ydelserne på de i artikel 57, stk. 3, litra c), fastsatte betingelser.«

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 2. juni 1983 er der afgivet mundtlige indlæg af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Manfred Beschel, som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. juni 1983.

Præmisser

- 1 Ved kendelse af 11. oktober 1982, indgået til Domstolen den 19. oktober s.å., har Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Essen, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen en række præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).
- 2 Spørgsmålene er blevet rejst under en retssag mellem Leo Jerzak og Bundesknappschaft (Forbundsforsikringskassen for minearbejdere) angående anvendelsen af § 75 i Reichsknappschaftsgesetz (lov om forsikring af minearbejdere; herefter benævnt RKG), der omhandler spørgsmålet om kumulation af en invalidepension, der udbetales i henhold til den tyske ordning for minearbejdere, med en ulykkesforsikringsrente, der udbetales i henhold til den tyske ulykkesforsikringsordning.
- 3 Leo Jerzak, der er tysk statsborger, har arbejdet i stenkulsminer i Tyskland og Belgien.
- 4 Efter at Leo Jerzak havde pådraget sig silikose som følge af sit arbejde i Belgien, fik han i medfør af belgisk lov tildelt en ulykkesforsikringsrente, som udbetaltes af den belgiske ulykkesforsikringsinstitution; Bergbau-Berufsgenossenschaft (det gensidige tyske forsikringsselskab for minearbejdere) påtog sig i medfør af artikel 57, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 at afholde en del af ydelserne.
- 5 Siden 1973 har Bundesknappschaft udbetalt Leo Jerzak minearbejderpension på grund af uarbejdsdygtighed; pensionen er udelukkende udbetalt på grundlag af tyske lovbestemmelser, da beregningen efter artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 ville være mindre fordelagtig for ham.
- 6 Da den belgiske ulykkesforsikringsrente, som Leo Jerzak fik udbetalt, var blevet forhøjet som følge af forhøjelsen af hans invaliditetsgrad, besluttede Bundesknappschaft i medfør af § 75 i RKG at stille udbetalingen af en del af den invalidepension, som var blevet udbetalt i henhold til den tyske ordning, i bero, og at kræve de uretmæssigt udbetalte beløb tilbagebetalt.

- 7 Leo Jerzak indbragte først nævnte afgørelse for Sozialgericht Aachen, derefter for Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Essen, som har forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»I. a) Finder en medlemsstats lovgivning også anvendelse (artikel 12, stk. 2, første punktum, i forordning (EØF) nr. 1408/71), såfremt en ydelse udbetales samtidig med en anden social sikringsydelse (Reichsknappschaftsgesetz (RKG) § 75), og såfremt

aa) den ydelse, der skal nedsættes, er fastsat efter nationale regler (forordningens artikel 46, stk. 1), og såfremt

bb) den ydelse, der skal tages i betragtning, bæres forholdsmæssigt (forordningens artikel 57, stk. 3, litra c)) af en forsikringsinstitution i det land, efter hvis lovgivning den ydelse, der skal nedsættes, er erhvervet?

b) Er størrelsen af de til enhver tid gældende ydelsesandele afgørende for reglernes anvendelse i det tilfælde, at der foreligger kumulation af sociale sikringsydelser?

c) Er det herved af betydning, om det forhold, at det efter artikel 57, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 udelukkende er den seneste forsikringsinstitution, der tilkender ydelsen, stiller den forsikrede bedre eller ringere?

II. Er det beløb, hvormed ydelsen skal nedsættes eller stilles i bero, og i bekræftende fald i hvilket omfang, afhængig af ydelsesandelens omfang af den ydelse, der skal tages i betragtning?

III. Er det forhold, at den årlige arbejdsindtægt ikke lægges til grund som maksimum ved tilsvarende anvendelse af RKG's § 75, uforenelig med EØF-traktatens artikel 48-51 eller andre fællesskabsretlige bestemmelser eller principper?»

- 8 Det første spørgsmål drejer sig i det væsentlige om, hvorvidt artikel 12, stk. 2, i Rådets forordning nr. 1408/71 tillader anvendelsen af en national regel om forbud mod dobbeltydelser, der udelukkende vedrører nationale ydelser, såfremt den ydelse, der skal nedsættes, udelukkende er fastsat efter nationale regler, og når den ydelse, der skal tages i betragtning ved bereg-

ningen af nedsættelsen, og som udbetales i henhold til en anden medlemsstats regler, i henhold til den i artikel 57, stk. 3, i nævnte forordning fastsatte procedure bæres forholdsmæssigt af de kompetente institutioner i de berørte to medlemsstater.

- 9 Det bemærkes først, at i medfør af artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 finder bestemmelser i en medlemsstats lovgivning om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, når modtageren samtidig får udbetalt andre sociale ydelser, tillige anvendelse, »selv om det drejer sig om ydelser, som den pågældende har opnået i henhold til en anden medlemsstats lovgivning«.
- 10 Fortolket i lyset af traktatens artikler 48-51, der udgør grundlaget, rammerne og grænserne for forordningerne om social sikring, er artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 modstykket til de fordele, som fællesskabsretten giver arbejdstagerne ved at sætte dem i stand til at påberåbe sig en samtidig anvendelse af flere medlemsstaters sociale sikringslove, og dens formål er at forhindre, at de ved denne anvendelse opnår fordele, som i den nationale lovgivning bliver betragtet som ugrundede.
- 11 I henhold til Domstolens faste praksis kan der pålægges vandrende arbejdstagere begrænsninger til gengæld for de fordele med hensyn til social sikring, som de har og kun kan have i kraft af fællesskabsforordningerne, men det formål, der ønskes tilgodeset ved traktatens artikler 48-51, nås ikke, hvis anvendelsen af de nævnte bestemmelser indebærer en ophævelse eller begrænsning af de fordele med hensyn til social sikring, som en arbejdstager ville opnå alene på grundlag af én medlemsstats lovgivning.
- 12 Det må derfor antages, at en national regel om forbud mod dobbeltydelser, der udelukkende vedrører nationale ydelser, i medfør af artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 kun kan finde anvendelse på en ydelse efter en

anden medlemsstats lovgivning, såfremt retten til den ydelse, der skal nedsættes, er erhvervet på grundlag af en anvendelse af nævnte forordning.

- 13 Det bør i den forbindelse understreges, at den minearbejderpension, som de tyske myndigheder ønsker at nedsætte, udelukkende er erhvervet på grundlag af tysk national ret.
- 14 De betingelser, på grundlag af hvilke den ydelse, der skal tages i betragtning ved nedsættelsen (i den foreliggende sag den belgiske ulykkesforsikringsrente), er erhvervet og udbetalt, er følgelig uden betydning for besvarelsen af det forelagte spørgsmål.
- 15 Det bemærkes, at den omstændighed, at en ydelse i henhold til artikel 57, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 bæres foholdsmæssigt af de kompetente institutioner i to medlemsstater, ikke kan betragtes som en fordel, der følger af anvendelsen af fællesskabsretten, og som i medfør af samme forordnings artikel 12, stk. 2, kan begrunde nedsættelse af en pension, der er erhvervet på grundlag af én medlemsstats lovgivning. Artikel 57 i forordning nr. 1408/71 er nemlig kun en regel om finansieringsmåden, og den giver ikke den ydelsesberettigede nogen fordel.
- 16 På baggrund af det ovenfor anførte bør det første spørgsmål fra Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Essen, besvares med, at artikel 12, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at en ydelse, der udelukkende er erhvervet i henhold til lovgivningen i én medlemsstat, ikke kan nedsættes eller stilles i bero, selv om de ydelser, der skal tages i betragtning ved nedsættelsen, og som er erhvervet i medfør af en anden medlemsstats lovgivning, er blevet udbetalt i medfør af artikel 57 i forordning nr. 1408/71, og selv om den kompetente institution i førstnævnte medlemsstat bidrager til finansieringen af ydelserne på de i artikel 57, stk. 3, litra c), fastsatte betingelser.
- 17 Det er herefter ufornuødent at tage stilling til de andre spørgsmål, Landes-sozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Essen, har forelagt.

Sagens omkostninger

- ¹⁸ De udgifter, der er afholdt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Essen, ved kendelse af 11. oktober 1982, for ret:

Artikel 12, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at en ydelse, der udelukkende er erhvervet i henhold til lovgivningen i én medlemsstat, ikke kan nedsættes eller stilles i bero, selv om de ydelser, der skal tages i betragtning ved nedsættelsen, og som er erhvervet i medfør af en anden medlemsstats lovgivning, er blevet udbetalt i medfør af artikel 57 i forordning nr. 1408/71, og selv om den kompetente institution i førstnævnte medlemsstat bidrager til finansieringen af ydelserne på de i artikel 57, stk. 3, litra c), fastsatte betingelser.

Everling

Galmot

Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. september 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

J. Biancarelli

Referendar

U. Everling

Formand for tredje afdeling